X. évfolyam, 28. szám
1953. július 9.
Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

A BONNI KONYHÁBAN

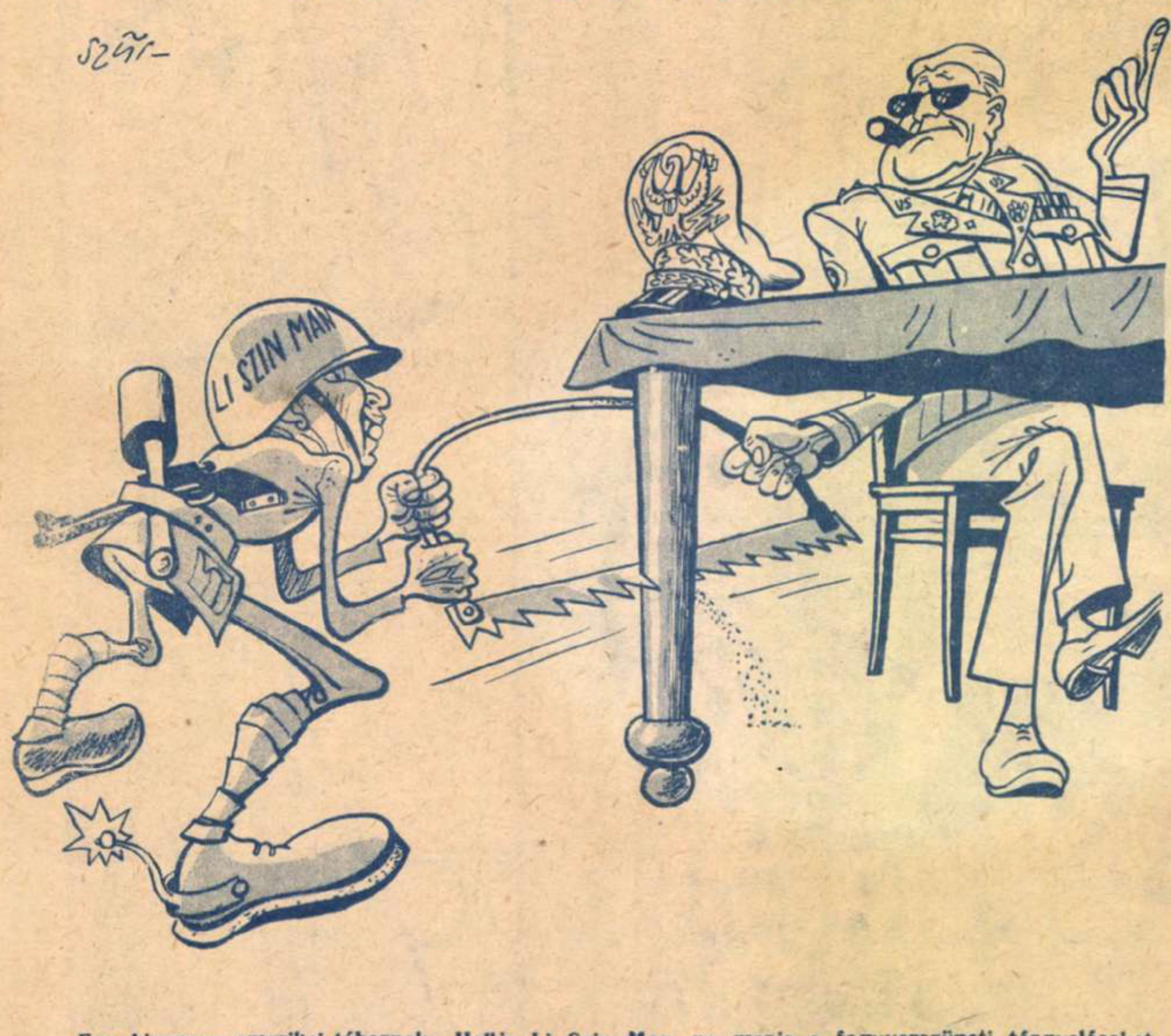
— Nagyon vigyázzon szomszédasszony, mert nekem odakozmált!

SZÖVETSÉGESEK EGYMÁS KÖZÖTT

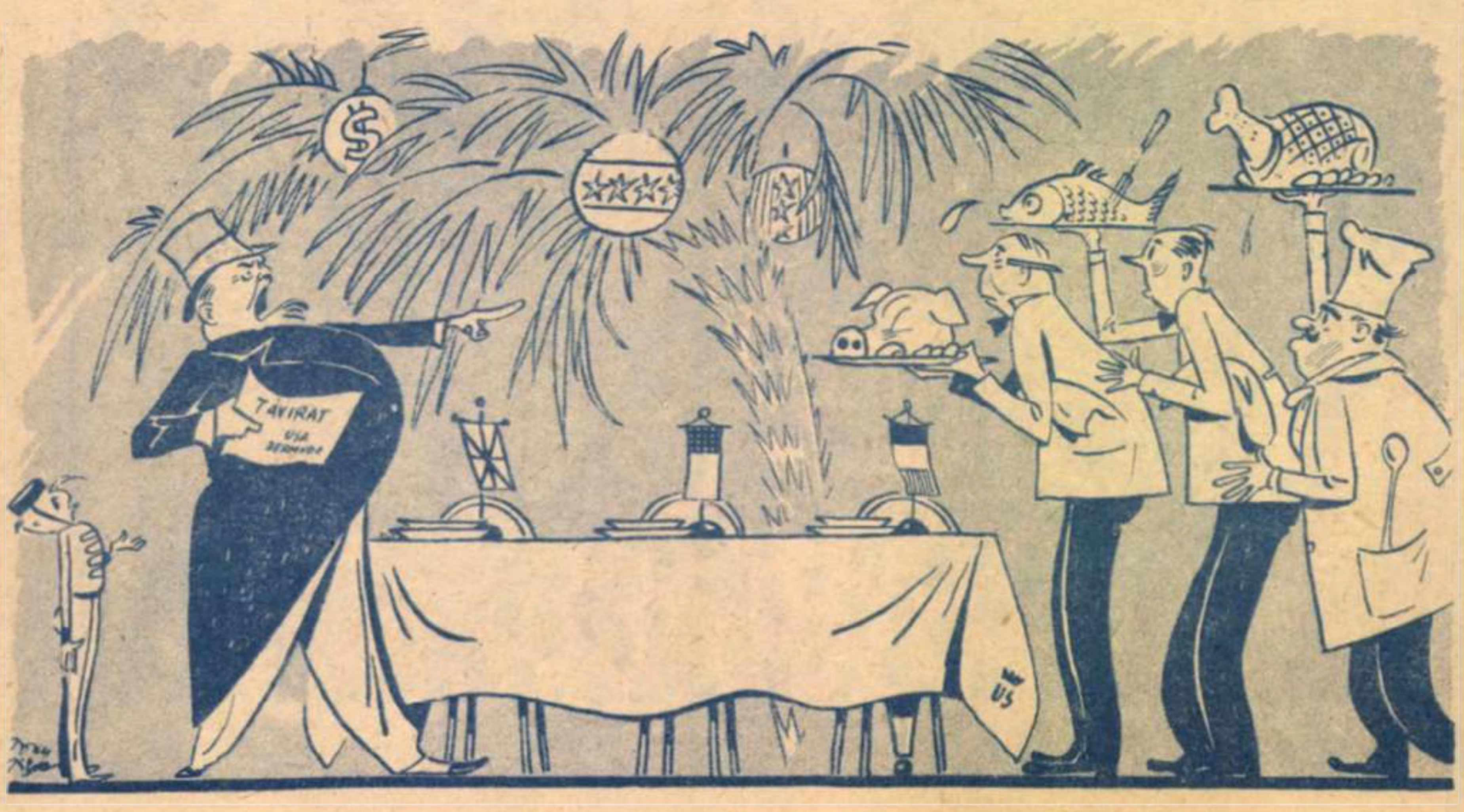
Halálgyáros a társához: Látja ott azt a kóbor lovagot? Az az egyetlen biztos bázisunk Nyugateurópában.

A TÁRGYALÓ-ASZTALNÁL

Egy bizonyos amerikai tábornok: Hallja Li Szin Man, ne merje a fegyverszüneti tárgyalásokat elfűrészelni!

Az elhalasztott bermudai lakoma

— Mars vissza a konyhába! Tegyék jégre augusztusig!

MAJAKOVSZKIJ:

A pletykás

A költő születésének 60. évfordulója alkalmából.

Pjotr Ivanovics Szorokin hidegen
néz mindent,
szívéből
a szenvedély
kihalt.

Jégcsap.
Tőle a bűn idegen:
nem dohányzik,
megveti az italt.
De egy
szenvedély
mégis legyűrte,
mint akit
örvény
a mélységbe von:
akár holmi
fülönfüggő mütyürke,
naphosszat csüng
a telefonon.
És pletyka-vagdalékkal
töltve,
bakkecske módján szökkelve,
vágtat,
azon frissiben
hordja
a híreket körbe
mindenkihez,
akit otthon találhat.
S mint kinek
szörnyen fontos a dolga,
lihegve ront
önökhöz a házba,
s még néhány rőfnyivel
kitoldja,
pikáns részletekkel
cifrázva.
Alighogy kezet nyujt,
már így szól:
„Nevet majd maga is,
én fogtam a hasam!
Azt hallottam
Alekszandr Petrovics Brjukinról,
hogy a titkárnőjével
viszonya van.
Ivan Ivanics Tyesztov pedig,
a tröszt
főmérnöke,
— az érdekes épp ez —
külön élt
egy álló esztendeig
s most visszatért a feleségéhez;
az asszonynak meg
nemsokára
gyereke lesz —
micsoda botrány!
Nos,
az a mende-monda járja,
hogy egyszer
álmában
ott tán..."
Száját
tenyerével
eltakarja:
„Van egy hírem!
A kormányzósági bizottság... —
És rémületében
megnyúlik
az arca —
Ausztráliának
jegyzéket adott át."
Nyálasan
csámcsogva
a fenti
furcsa kis híren,
lót-fut, lohol,
s mindenkinek
sorra
jelenti,
hogy szomszédja
fazekában
mi forr,
ki
mit eszik ebédre,
ő látja,
szövődik-e
újabb viszony,
és Ivanovának
honnan van
új kabátja,
ki volt a gavallér,
azt is tudja bizony.
Ha ilyen embertől
kérdjük:
miféle vágy
él szívében,
így válaszol:
„Nekem
az a kívánságom,
hogy a világ
egyetlen
óriás
kulcslyuk legyen,
s e kulcslyukba
bebújva
derékig,
ne sorvasszon
a pletyka vágya,
kukucskálhassak
a végtelenségig
ezernyi idegen
ügybe és ágyba."

Forditotta Gáspár Endre.

„COUP JACK"

Édesiparunk termékeinek egyik népszerű fogyasztó helye a közismert Jégbüffé.

Napokban éppen a „mentholos" fagylalt néven ismert különlegességüket próbáltam ki, mikor a pult felett egy táblára lettem figyelmes. A táblán a különböző sütemények és egyéb földi javak felsorolása látható, a fogyasztási árak megjelölésével. Kíváncsiságból elkezdtem böngészni a feliratokat. Igy tudtam meg, hogy a Jégbüffében „cocktailok" is kaphatók. De még milyen „cocktailok"!? Többek között ilyenek: „Sorbet, White Lady, Gin fizz" stb. E csodálatos hangzású italok mellett „crémek" is találhatók. Ezek közül különösen említésre méltó a

Coup Jack

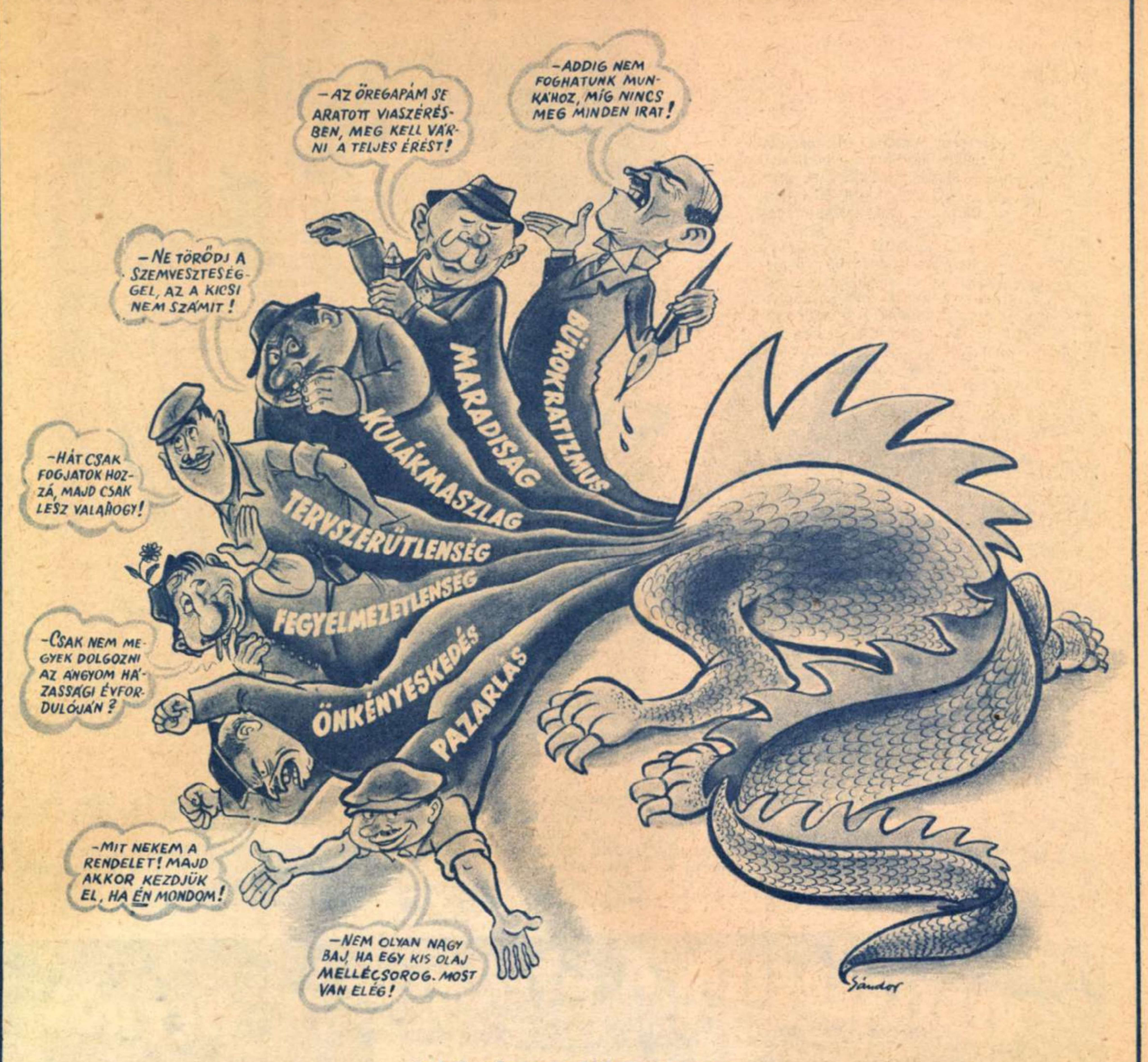
nevezetű. Egy pillanatig sem kívánom műveletlen embernek kijátszani magam, de ne egyek az életben több mentholos fagylaltot, ha tudom, hogy mit jelent a „Coup Jack"!? . . .

A „White Lady"-nél már otthonosabban mozgok, mert egyszer valaki megmagyarázta, hogy magyarul „fehér asszonyt" (?) jelent. Mélyen elgondolkoztam a látottakon és merengésemből csupán az zökkentett ki, hogy fagylaltom már ingujjam peremét nyaldosta. Végül is elhatároztam, hogy utánanézek és kinyomozom a „Coup Jack" nevezetű krém összetételét, ha esetleg egyszer valaki megkérdezi tőlem, ne higyje, hogy tájékozatlan emberrel áll szemben. Másnap „inkognitóban" felhívtam a Jégbüffét, ahonnan sikerült is értékes felvilágosításokat nyernem. Kiderült, hogy a „Coup Jack"-ot magyar fagylaltból, magyar tehén tejéből készült tejszínből és magyar cseresznyepálinkából állítják össze. Csupán a neve „Coup Jack", a tartalom viszont „originál" magyar! . . .

Mindebből világos, hogy egy érdekes újításról van szó. Az V. ker. Vendéglátóipari Vállalat találékonyan idegen nevekkel látja el az egyébként jóízű italokat és krémeket, hogy ezáltal fokozza azok különleges jellegét. Nyilván abból kiindulva, hogy az emberek jobb érzéssel hörpintik le a nedűt, vagy nyalják a krémet, ha annak valami jó „newyorki" kicsengése van. Én ezt nem hiszem. Vigyázzunk, kedves barátaim, észre sem vesszük és átesünk a „Brodway" másik oldalára...

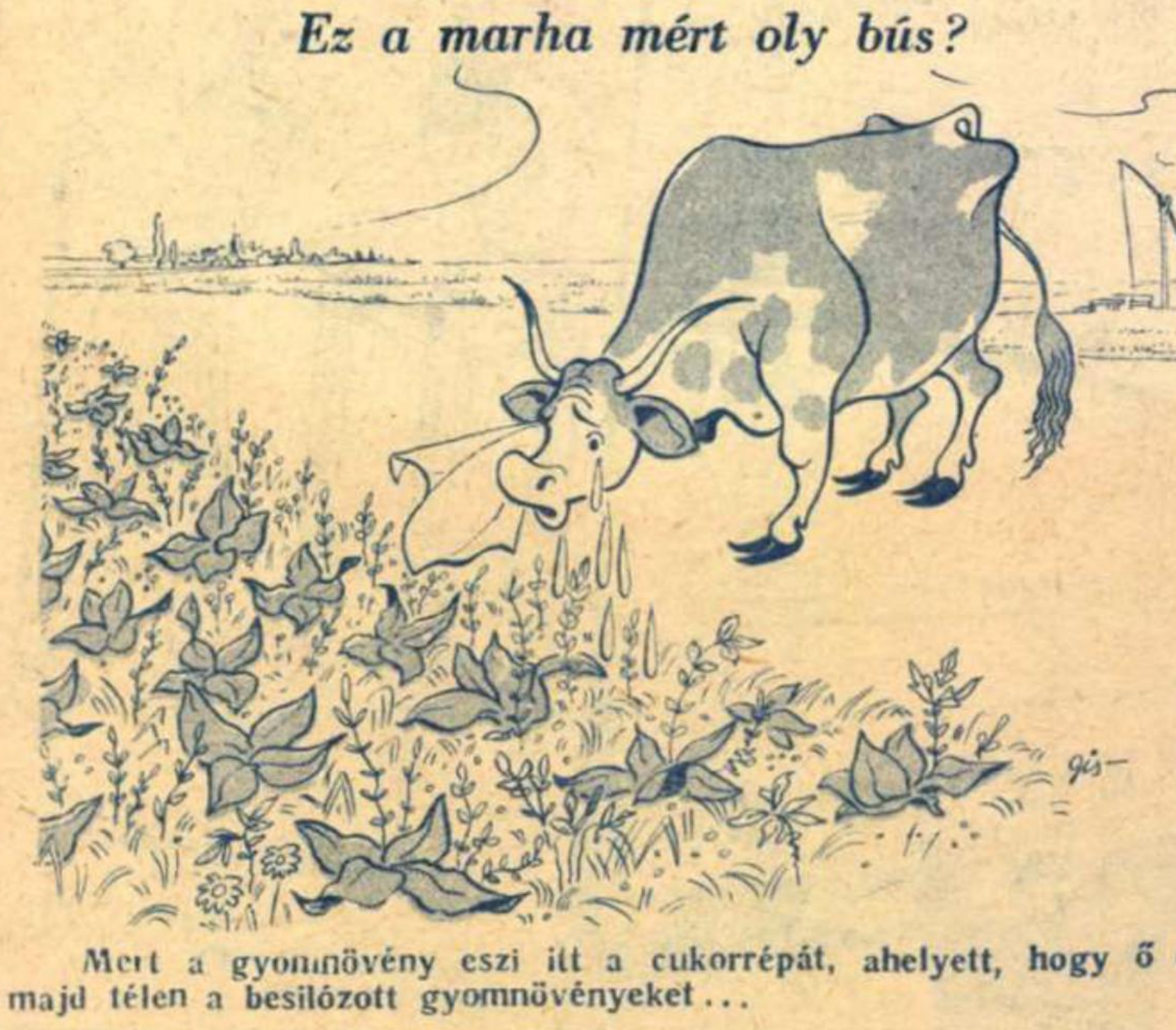
SZILÁGYI GYÖRGY

AZ ARATÁS-CSÉPLÉSI MUNKÁK SORÁN . . .

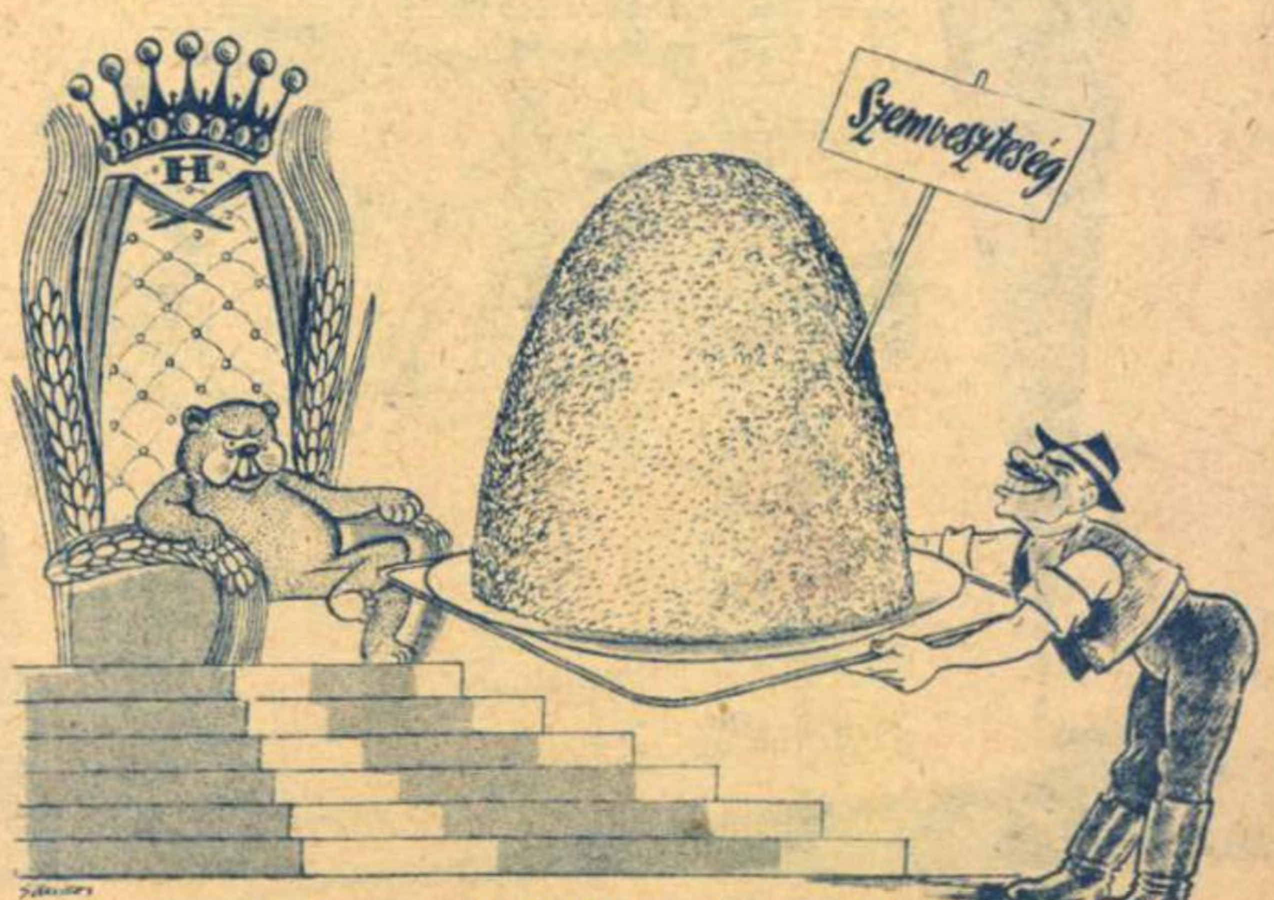
. . . le kell győzni ezt a hétfejű sárkányt is.

Ez a marha mért oly bús?

Mert a gyomnövény eszi itt a cukorrépát, ahelyett, hogy ő enné majd télen a besilózott gyomnövényeket . . .

Ezt teszi, aki az aratásnál gondatlan!

— Parancsoljon, felséges főhörcsög!

Bredjuk gyorscséplés a határban

— Mi van a férjével, Zsirosné?
— Egy órahosszat számolta a zsákokat, de már nem bírta tovább!

Még a hold is észreveszi

A tengődi állami gazdaság frissen learatott, kicsépelt árpáját egész éjjel őrizetlenül hagyták a tarlón.

— Ébredjen igazgató elvtárs! Ha nem tudná ez az állami gazdaság árpája, nem pedig a Csáki szalmája!

Illés Béla:

VIRÁGOK

Akik valamilyen módon érintkezésbe jutottak a Béke-Világtanács budapesti ülésszakával és látták a vendégeket, azok közül egyetlen egy sem fogja elfelejteni soha a pakisztáni nők békemozgalmának titkárát, *Tahira Mazhart*, a „dióbarna gyémántot", aki különös szépségével, végtelen nyugalmával, szinte világító mosolyával minden szívet megnyert és felgyujtott minden, a távoli „meseországokról" álmodozó, a gyerekkortól örökölt fantáziát. Akiknek dolgunk volt a szép pakisztáni békeharcossal, tapasztalatom szerint, valamennyien kissé ostobán viselkedtünk: elsősorban nem a harcostársat láttuk benne, hanem az egészen különös szépségű asszonyt. Hallottam a büffében, mikor komoly, harcos emberek kérték a tolmácsot, hogy fordítsa le ezt vagy azt a „gyönyörű" mondatot a pakisztáni küldöttnő számára. A tolmácsok kétségbeesetten védekeztek.

— Ha lefordítom ezt a mondatot, angolul semmi értelme sem lesz! — mondotta az egyik tolmácsnő.

— Miért nem? — kérdezte az alkalmi költő, aki — őszintén szólva — én voltam.

— Azért, mert magyarul sincs értelme! — állapította meg a tolmácsnő.

Rövid gondolkozás után beláttam, hogy a tolmácsnőnek igaza van. Hamarosan abban is egyetértettem vele, hogy nemcsak én mondok lefordíthatatlan és lefordításra nem méltó „szép" szavakat, de nálamnál komolyabb emberek is elkövetik ezt a szamárságot. Jószerencse, hogy a pakisztáni békeharcosnő ezt nem vette zokon. Jó humora van! Hozzám fordulva megkérdezte:

— A *virágiparnak* Magyarországon döntő fontossága van?

— A virágiparnak? — dadogtam. — Hogy érti ezt, elvtársnő?

— Lehet, hogy tévedek — mondotta halkan a szépasszony és szeliden mosolygott, — de tévedésemet némiképpen menti az a tény, hogy minden második szó, amit Budapesten hallok: *virág*. Vagyis, ebből arra következtetek...

Bűntudatosan nevettem és ő bocsánatkérően mosolygott. Szavamra, ettől a pillanattól a Béke-Világtanács ülése idején egyetlenegyszer sem használtam a *virág* szót.

Az Országház épületének a Duna felé kiugró, emeleti erkélyéről a Dunát néztük és Budát. A Duna ilyenkor — későeste — valószinűtlenül szép. Amikor egy-egy kivilágított hajó siklik sötét vizén, az egész kép olyan tüneményesen, olyan álomszerűen gyönyörű, hogy az ember kénytelen szerényen mosolyogni a külföldiek előtt, nehogy azt gondolják: ez a bámulatos szépség elbizakodottá teszi a pestieket. A pakisztáni szépasszonyt is elbűvölte a Duna. Perceken át szótlanul nézett egy kivilágított hajót, amelynek lámpáit színesen tükrözte a sötét víz. Nemcsak a hajó lámpái fénylettek, hanem a szépasszony mosolya is világított.

— Hogy hívják azt a hegyet? — mutatott a Gellértre.

— Kis domb ez csak, az ön hazájának hegyóriásai mellett — válaszoltam, a keletiektől ellesett udvariassággal.

— Kis domb — folytatta ő a szót, — de az *önöké*. A magyar népé. És a mi óriási hegyeink... Azok egyelőre nem a mieink. Még sok piros virággal kell fizetnünk érte! Remélem tudja — nézett a szemembe, nagyon komolyan, — tudja, hogy a mi költőink a vért nevezik piros virágnak?

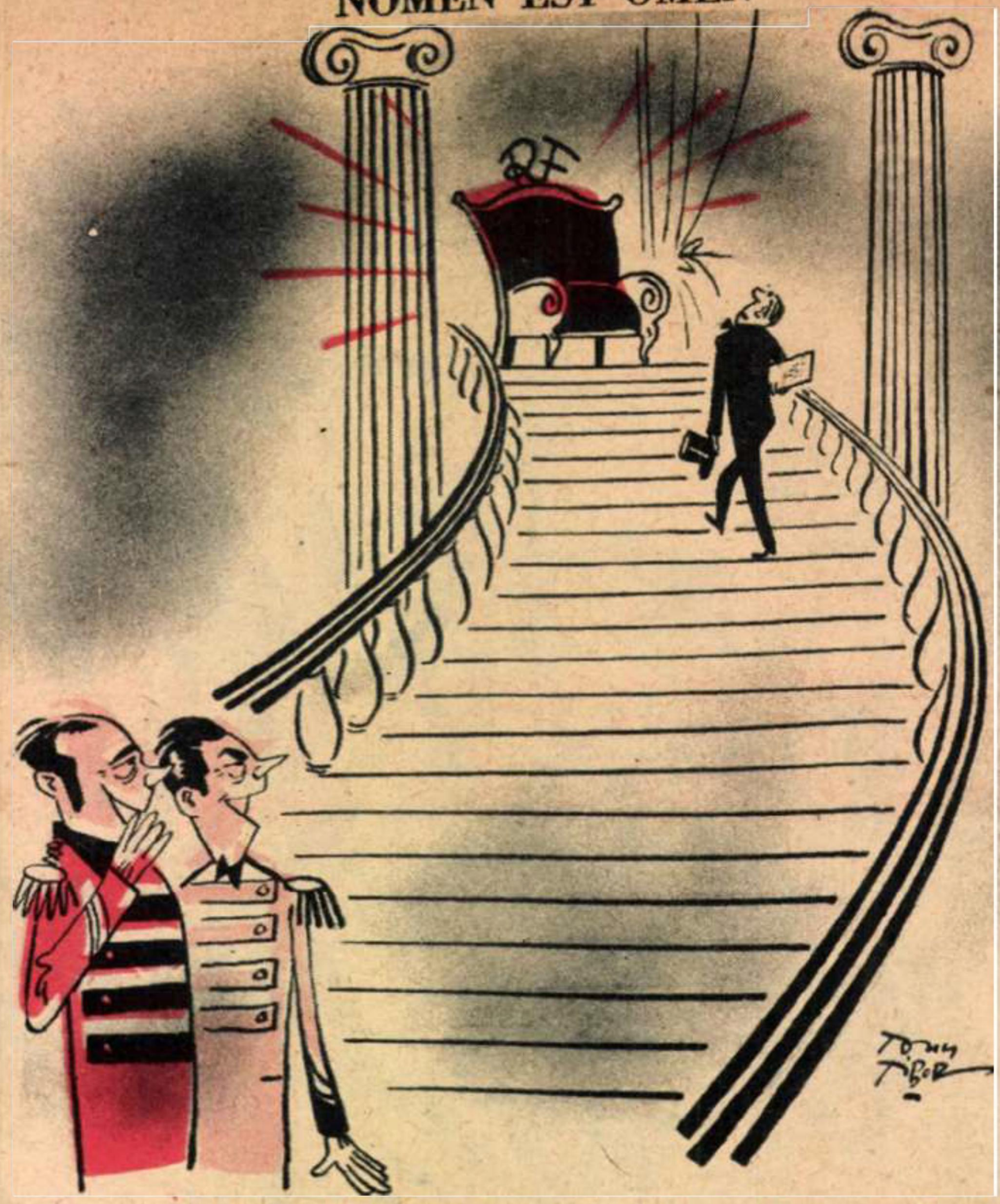
És most ő — a pakisztáni szépasszony — beszélt a virágokról, lágyan, nagyon szomorúan. *Sárga* virágról, ami az ő hazájában éhséget jelent, *lila* virágról, ami a kétségbeesés jele, *fehér* virágról, ami a halált jelenti és *vörös* virágról, ami vér, lázadás, harc...

A sötét Duna szépsége most minden nép minden folyójának a jövendő felé áramló szépségét és erejét jelentette. És a Gellérthegy lámpái, melyeknek fényénél egy könnyet láttam a pakisztáni szépasszony szemében, a Gellérthegy lámpái a jövőbe világítottak, oda, ahova minden igaz ember vágyik: a szabad és boldog jövendőbe, oda, ahol a sárga virág is bőséget, a fehér virág is életet fog jelenteni,

a lila virág is boldogságot és a vörös virág nemcsak a békéért folyó hősi harcot jelenti, hanem az ércnél maradandóbb, sziklánál szilárdabb diadalmas békét.

LANIEL, AZ ÚJ FRANCIA MINISZTERELNÖK, AVAGY NOMEN EST OMEN

— Nézd milyen peckesen megy fel a bársonyszékbe ez a Laniel...
— Nem lesz fenn sokáig! Benne van a nevében...
— Hogy-hogy?
— Olvasd a nevét visszafelé!...

Nem így kell gondoskodni a dolgozókról!

EGY ÜZEMI SZAKÁCS „ÖNKRITIKÁT" GYAKOROL

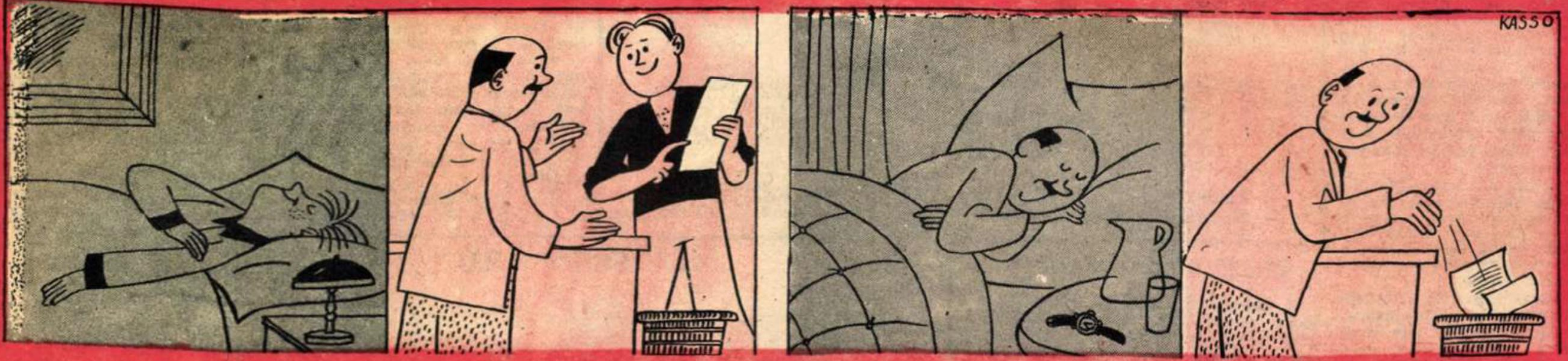
– Halló! Innen telefonáltak a múlt héten, hogy csepeg a vízvezeték?

Egy termelési értekezlet, ahol az előadó számok tengerébe fullasztja a hallgatóságot.

KIS TÖRTÉNET

Ez a dolgozó nyugodtan alszik éjjel...

...mert az igazgatójának előadta egy sérelmét és az megigérte, hogy rövid időn belül orvosolni fogja...

Ez az igazgató is nyugodtan alszik éjjel...

...mert a dolgozó panaszát a papírkosárba hajította és így nincs az üggyel további gondja és vesződsége.

Darvas Szilárd:

VÁNDORZSENI

Régi barátomat, a Csengőgombnyomó Vállalat igazgatóját látogattam meg munkahelyén. Részben őt akartam látni, részben az üzemet, melynek vezetését igen sok lelkesedéssel és szép eredménnyel végzi. Irodájában ülve éppen a csengőgombkészités fortélyait magyarázta a szakember alaposságával, amikor egyik munkatársa belépett a szobába és valamit súgott a fülébe. Barátom elsápadt, dermedten nézett maga elé és rekedten kérdezte.

— Ez biztos?

— Majdnem száz százalékig! — mondta ugyancsak egy temetkezési ember komorságával az illető és elhagyta a szobát.

Barátom leroskadt a székbe, vizet töltött egy pohárba, egy hajtásra kiitta és üveges szemmel meredt a semmibe. Nagyon megijesztett.

— Valami baj van? — kérdeztem együttérzéssel. Már előbb utalt arra, hogy egy ilyen nagy vállalatnál mindenféle nehézségek adódnak, épp ezért sorra vettem az összes elképzelhető zökkenőket, de mindannyiszor a fejét rázta. Végre kinyögte:

— Arról van szó, hogy az idén mi kapjuk meg Berkenye Pétert...

— Ez valami betegség? — próbáltam humorizálni. De barátom komor maradt.

— Több annál — mondta. Ez a halál. Ahol Berkenye Péter megjelenik, ott fű nem terem többé, idegbajosak lesznek a dolgozók, lecsökken a prémium és felszökik a selejt, a Duna kicsap medréből és tönkremennek az országutak.

Érdekelni kezdett a rejtélyes férfi.

— Ki ez a Berkenye Péter? — kérdeztem.

És barátom mesélni kezdett...

•

— Mindenekelőtt tudnod kell — mondotta — hogy mi egy nagy tröszt kebelében dolgozunk. Ide tartozik a Fakarikagyár, a Vaskarikagyár, az Állólámpasrófkészitő Vállalat, a Csengőgombnyomó és még egy sereg más üzem. Ezeknek bonyolult összefüggéseit most hiába magyaráznám neked, tény, hogy kollaborálunk, közös vezetés alatt működünk és szakembereinket a szükség szerint gyakran cserélgetjük egymásközt.

No most már Berkenye Péter neve először az államositások idején bukkant fel, kiderült, hogy a karikagyártás terén komoly múlttal rendelkezik. Ő volt az, aki már évtizedekkel ezelőtt megpróbált fából vaskarikát csinálni. Csak természetes, hogy a Fakarikagyár államositása alkalmával Berkenye Péter odakerült karikamesteri minőségben. Innen kezdve pályája egyenes ívben halad fölfelé.

Rövid egy év leforgása alatt csaknem tönkretette a Fakarikagyárat. Mindenekelőtt hozzálátott kedvenc rögeszméje kivitelezéséhez és megkezdte a fából vaskarikák gyártását. A dolog azonban ezúttal sem sikerült. De nem sikerült ebben a gyárban a világon semmi más sem, ellenben bekövetkeztek a már emlitett dolgok, az intrika, idegbaj stb. Egy kurta esztendő alatt Berkenye Péter az egész szakma előtt levizsgázott és megnyugvással vettük tudomásul, hogy a szezon végén — ez nálunk ilyenkor a nyáron van, akárcsak a szinházaknál — leváltották.

Annál nagyobb volt meglepetésünk, mikor az új évad elején a Vaskarikagyárban bukkant fel, ezúttal azonban fakarikamesteri minőségben. Ott rögtön megpróbált vasból fakarikát gyártani, sajnos a már ismert eredménnyel, vagyis rövid egy esztendő alatt ezt az üzemet is kikészitette. Működése közismert volt, bizonyosra vettük tehát, hogy Berkenye Péter végre eltűnik a süllyesztőben.

Nem tűnt el. Minthogy melléfogásai ellenére is mint az egyetlen igazi szakember van elkönyvelve (neki futott legelőször eszébe a fából vaskarikagyártás) továbbra is megpróbálták felhasználni képességeit. Ezúttal a tröszt Pléhszellőztetőgyár nevű vállalatát verték meg vele, ott azonban már főadminisztrátorként alkalmazták.

Mit folytassam? Egy év multán az Állólámpasrófkészitő Vállalat következett és Berkenye Péter azóta is mint a legenda, gyárról gyárra jár. A maga egy esztendejét mindenütt kidolgozza, mint a mesebeli királyfi, aztán odébbáll és egy másik üzemben kapja meg a királylány kezét és a fele királyságot. Ilyenkor, az új szezon kezdetén egyetlen reszketésben él a tröszt valamennyi vállalata... mi eddig megúsztuk, de úgylátszik, nincs tovább. Berkenye Péter az idén a miénk lesz...

•

Barátom csüggedten elhallgatott. Én viszont méregbe gurultam.

— Miféle szájtátiság ez? — rivalltam rá. — Ha ennyire ismeritek ezt az embert, mért nem leplezitek le?

Ámulva nézett rám.

— Nincs ezen mit leleplezni — mondta fásultan. — Nem csinál ez semmit. Már a fából vaskarikagyártással se foglalkozik. De pusztán azzal, hogy semmit se csinál — amit meg kell neked mondanom, hogy rendkivül korrektül, alaposan és megindokoltan végez — úgy összekavar maga körül mindent, hogy újabb esztendőbe kerül, mig rendet teremtenek.

Barátom kis szünetet tartott, aztán így folytatta.

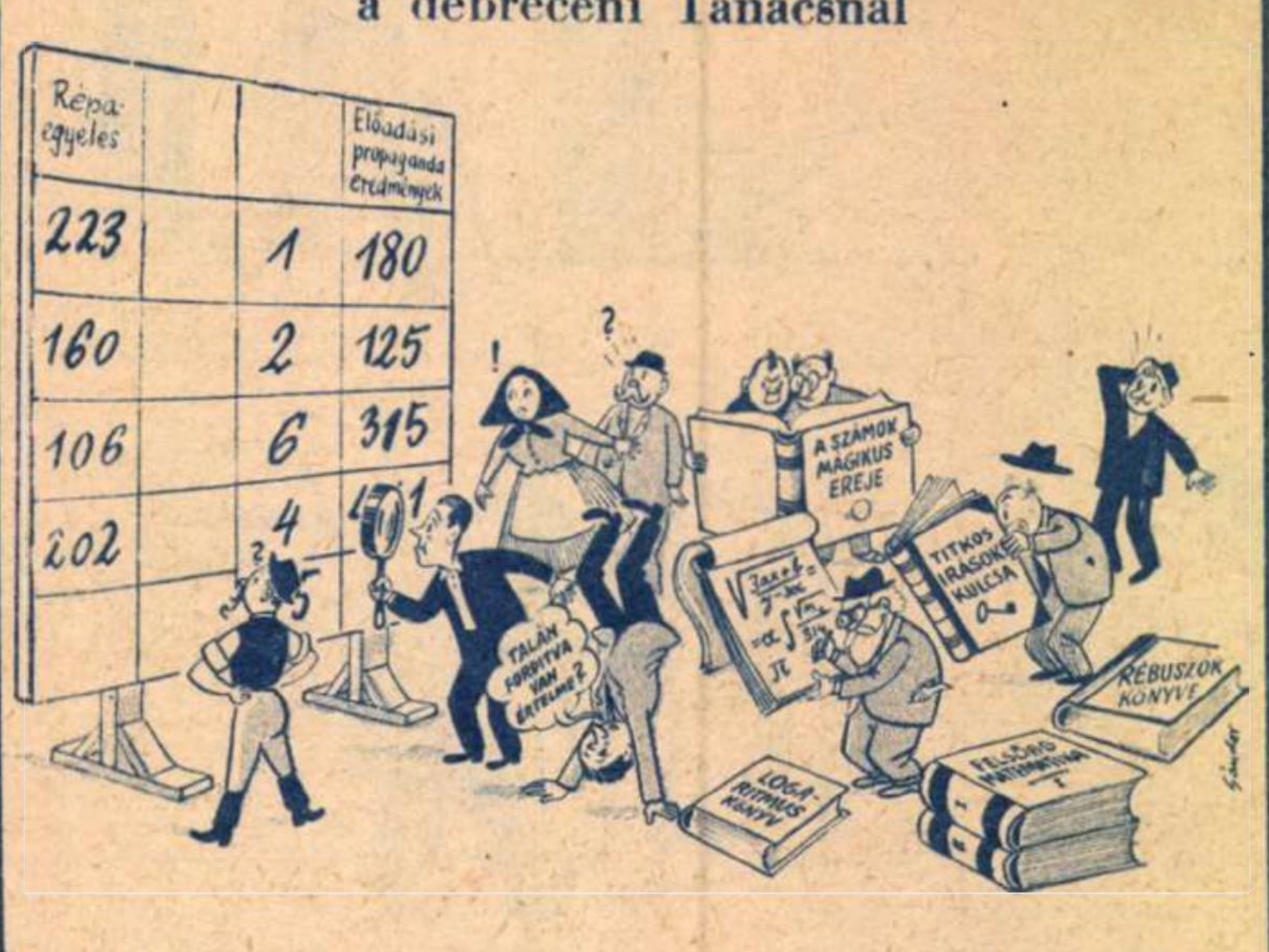
— Igazad van, mi is hibásak vagyunk. Írd meg ezt valahol, hogy másutt éberebbek legyenek és jobban csukják be az ajtót. Mert nagyon sok vállalat van és mindenkit érhet Berkenye...

Pillanatfelvétel egy dekorációs-műhelyből július elsején

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Rejtélyes és megfejthetetlen versenytábla a debreceni Tanácsnál

Bosszantásra szövetkezett szövetkezet?

Már többször elhatároztam, hogy megírom, milyen kínos helyzetben van az, aki fehérneműjét a Szent István-körúton lévő 5. számú FEDOSZ fehérneműkészítő szövetkezetnél próbálja megcsináltatni. Ezzel a szövetkezettel én is mindig megjártam.

Április végén a szövetkezetbe néhány olyan fehérneműt vittem, amelyen csak csekély javitanivaló volt. El is vállalták, cédulát is adtak róla, azzal, hogy két hét múlva kész lesz. Azt már meg sem említeném, hogy hányszor két hét telt el azóta... Az utóbbi hetekben azzal utasitottak el, hogy pillanatnyilag nincs javitáshoz szükséges anyaguk. (Amikor odavittem, még volt...)

Meguntam a huzavonát és kéthónapi várakozás után elhoztam a fehérneműt. Persze, hozzá sem nyúltak.

Ha a szövetkezet számára nem fizetődik ki az ilyen javitási munka, miért vállalják el? Vagy csak azért veszik át, mert ez a szövetkezet a vevők bosszantására szövetkezett?

Rosta Vera
V., Koháry-utca 14.

Hogy került a Budapesti Földalatti Gyorsvasút kupolája a diósgyőri föld alá?

A DIMÁVAG rendelést kapott a Budapesti Földalatti Gyorsvasút építésvezetőségétől: 15 tonnás kupolát kértek. A diósgyőri kohó kiöntötte a kupolát és a DIMÁVAG-hoz küldte szerelésre. Bármilyen különös is, de a baj azzal kezdődött, hogy a szomszédos gyár, amelynek a DIMÁVAG-gal közös gyártelepe van, sürgős építkezésbe kezdett.

Az építkezés olyan iramban indult, hogy a DIMÁVAG el sem szállithatta a munkálatok helyéről az ott heverő kész és féligkész gyártmányokat, — köztük a Földalatti kupoláját, — mert a kiásott földet a vasalkatrészekre és a kupolára hányták.

A Földalatti sürgette a kupolát. A DIMÁVAG főmérnöke tiltakozott az ellen, hogy nem adnak időt az értékes alkatrészek elszállitására. Közben szükség volt a kupolára is! Hamarosan rájöttek, hogy a kupola a Budapesti Földalatti Gyorsvasút alagútja helyett a diósgyőri föld alá került.

A Budapesti Földalatti épitésvezetősége nem várhatta meg, amíg a mélyen eltemetett kupolát a föld alól kiássák, ezért a DIMÁVAG-nak újra meg kellett rendelnie a kohóban az öntést.

Sokan úgy gondolták, hogy a kupola azért még nem veszett kárba, hiszen, ha kiássák, el lehet küldeni a Földalattinak, de kitűnt, hogy közben a Földalatti építkezése tovább haladt és az új munkahelyen már más nagyságú kupolára van szükség.

Mert a Földalatti gyorsan épül. Ellentétben a kupola betemetését előidéző „sürgős" építkezéssel, amelyet azóta abbahagytak.

A vizsgálat, amely hivatva van megállapitani, hogy miért nem hallgattak a főmérnökre, aki kérte, hogy a kupolát ne temessék be, mert azt sürgősen Budapestre kell szállitani, előreláthatóan rövidesen megindul.

És valószinűleg megkezdődik a kupola kiásásának nagy munkája is, amelyet megtakarithattak volna.

Nyílt levél a motoros rémekről

Tisztelt Alak!

Nem tudom más néven nevezni Önt. Hetek óta tartó gyötrődésem után tegnap rátette működésére a koronát. Amikor tiszteletteljes, bár — bevallom — az idegességtől kissé remegő hangon megkérdeztem Öntől, vajjon életszükséglet-e, hogy rendszeresen ablakom alá járjon motorbiciklijével a hajnali órákban, Ön végigmért, még erősebbre berregtette a motort és azt mondta: „Hülye!"

Sem válaszolni, sem fenti megállapitását megcáfolni nem volt módomban. A következő pillanatban ugyanis továbbrobogott. Tekintettel arra, hogy én gyalog járok, s természettől kapott hangszálaimmal pedig csak hitvány utánzatát tudnám produkálni az Ön által mesterségesen előidézett zajnak, kénytelen vagyok a nagy nyilvánossághoz fordulni és megkérdezni dolgozótársaim hatalmas tömegét: kinek van igaza?

Röviden ismertetem a tényállást. Jómagam azt hiszem teljesen indokoltan, nyitott ablak mellett alszom. A nyitott ablakon beárad a friss levegő. Sajnos, a zajok is. Még nem találták fel az olyan nyitott ablakot, amely csak a levegőt engedi be, a zajokat — különösen pedig a motorbiciklik tébolyodott berregését — kiszűri. Napközben a kérdés csak a munkahelyemen merül fel bennem, az ablak ott is utcára néz és a motorbiciklis rémek nyitott kipufogóval, éktelen lármával tépik a járókelők és utcai lakásokban élők idegeit. Azt hiszem, nem vagyok egyedül azok között, akik néhány pillanatig mozdulatlanul néznek egy-egy tovahörgő motoros után, miközben ajkuk hangtalan áldást mormol. Sajnos, eredménytelenül.

Késő délután, amikor hazatérek, mintha Budapest valamennyi motorbiciklistája a Közraktár-utcában adott volna találkozót. Szinte látom lelki szemeim előtt a képet; száguldó berregőrémek nyargalnak fel és alá a pesti utcákon és közben odakiáltják egymásnak: „Voltál már a Közraktár-utcában? Még nem...? Gyorsan robogj oda..." És még utána kiabálják: „De aztán ne felejtsd el kinyitni a kipufogódat!"

Nem felejtik. Esküszöm, hogy nem felejtik. Késő éjszaka sem, kora hajnalban sem. Amikor hajnali fél négykor felébredek az éktelen zajra, álomtól zavaros agyamban gyilkos gondolatok keringenek. Bárddal kellene lerohannom és egészen apró darabokra hasitanom a rémet és motorját. Vagy vizipuskából ártalmatlan vitriolt szórnom berregéstől vigyori képébe. Mindezt nem teszem. Fekszem az ágyon, most már visszavonhatatlanul felébredve és mélységesen sajnálom, hogy Kálmán király óta nem fog az átok.

Tudom, hogy az orvosok bebizonyitották, hogy: az éktelen lárma árt a szervezetnek és az idegeknek. Tisztában vagyok azzal is, hogy rendőrségünknek van egy bölcs csendrendelete, amelynek értelmében reggel 6 előtt és este 11 után nem szabad a járműveknek dörgő, dübörgő, fujtató, fülsértő hangot berregniök. Én mindezt tudom. Valamennyi olyan budapesti lakos is tudja ezt, akinek nincs motorbiciklije. A baj az, hogy abban a pillanatban, amikor vesz magának egyet, azonnal elfelejti és beáll az idegtépettek sorából az idegtépők sorába.

Ezek után senki sem csodálkozhat azon, hogy tegnap hajnalban fél ötkor, amikor levelem elején említett egyén öt percig hörögtette nyomorult járművét az ablakom alatt, lefutottam az utcára.

A lezajlott párbeszédet már fentebb ismertettem. Kérdésem csupán annyi: „Miért hülye az az ember, aki nem szereti, ha hajnalban motorberregéssel keltik fel?" Várom, vonatkozó szíves válaszukat.

Legjobban szeretném természetesen, ha rendőrségünk válaszolna. A csendrendelet ellen vétő motoros-rémek legszigorúbb megbüntetésével.

Csak ennyit akartam közölni Önnel!

VAJDA ALBERT

Gyógyszerek a szemétdombon

A napokban egy rákosfalvai grundon áthaladva szokatlanul újszerű gyerekjátéknak voltam szemtanúja. Ezek a rákosfalvai emberpalánták nem labdával, golyóval, vagy egyéb játékféleségekkel játszadoztak, hanem: gyógyszerekkel telt fiolákkal. A különböző nagyságú üvegecskéket, mint a tekejátékosok a bábukat, lehelyezték egy deszkadarabkára, azután kövekkel és csúzlival megcélozták őket. A nyerő itt is ugyanúgy, mint a totón, az, akinek a legtöbb találata van. Egy Paja névre hallgató hat év körüli fiúcska, aki olyan szertáros féle lehetett, egy horpadt tejeskannából pillanatok alatt pótolta az eltörött fiolákat és a furcsa játék zökkenő nélkül folyt tovább. Bármilyen játékoskedvű ember vagyok is, be kell vallanom, nekem nem nagyon tetszett ez a játék. Az üvegszilánk meg sértheti valamelyik gyereket, meg aztán, hátha mérgező hatású is lehet a fiolákban lévő folyadék. Megkérdeztem az egyik nagyobbacska gyereket, honnan szerzik ezeket a gyógyszeres fiolákat. A gyerek meglepetten nézett rám, úgylátszik, furcsának tartotta, hogy felnőtt létemre még ezt sem tudom.

— Ma már a bácsi a huszadik, aki ez kérdi tőlünk. Pajának már mondtam is, hogy legjobb volna kiirni a tejeskannára a lelőhely pontos címét. De mivel nincs kiirva, hát a bácsinak még megmondom: a Wander-gyár szemétdombjáról.

Ezután elindultam a volt Wander-gyár szemétdombjának felkutatására. A szemétdombot könnyebb volt megtalálni, mint a gyárat, mert már messziről észrevettem a szemétben guberáló gyerekeket. Sőt, még egy idősebb bácsi is ott bányászott a gyerekek között, ki — mint később megtudtam — eladásra bányássza a még össze nem tört üvegcséket. Kérdésemre elmondotta, hogy rengeteg használható üveganyagot lehet itt kibányászni, amit azután a MÉH jó pénzért átvesz. Persze, gondoltam magamban, ezt a gyár vezetői is megtehetnék, nekik nem is kellene bányászniok. Beálltam a „bányászok" közé és percek alatt ötven darab különböző nagyságú telitett fiolát és egynéhány üres üveget sikerült napfényre kapirgálnom. Ezeket a fiolákat és üvegeket, ha netán érdekelné az Egyesült Gyógyszer- és Tápszer illetékeseit, minden ellenszolgáltatás nélkül rendelkezésükre bocsájtom. Egyben két javaslatot nyujtok be teljesen dijtalanul:

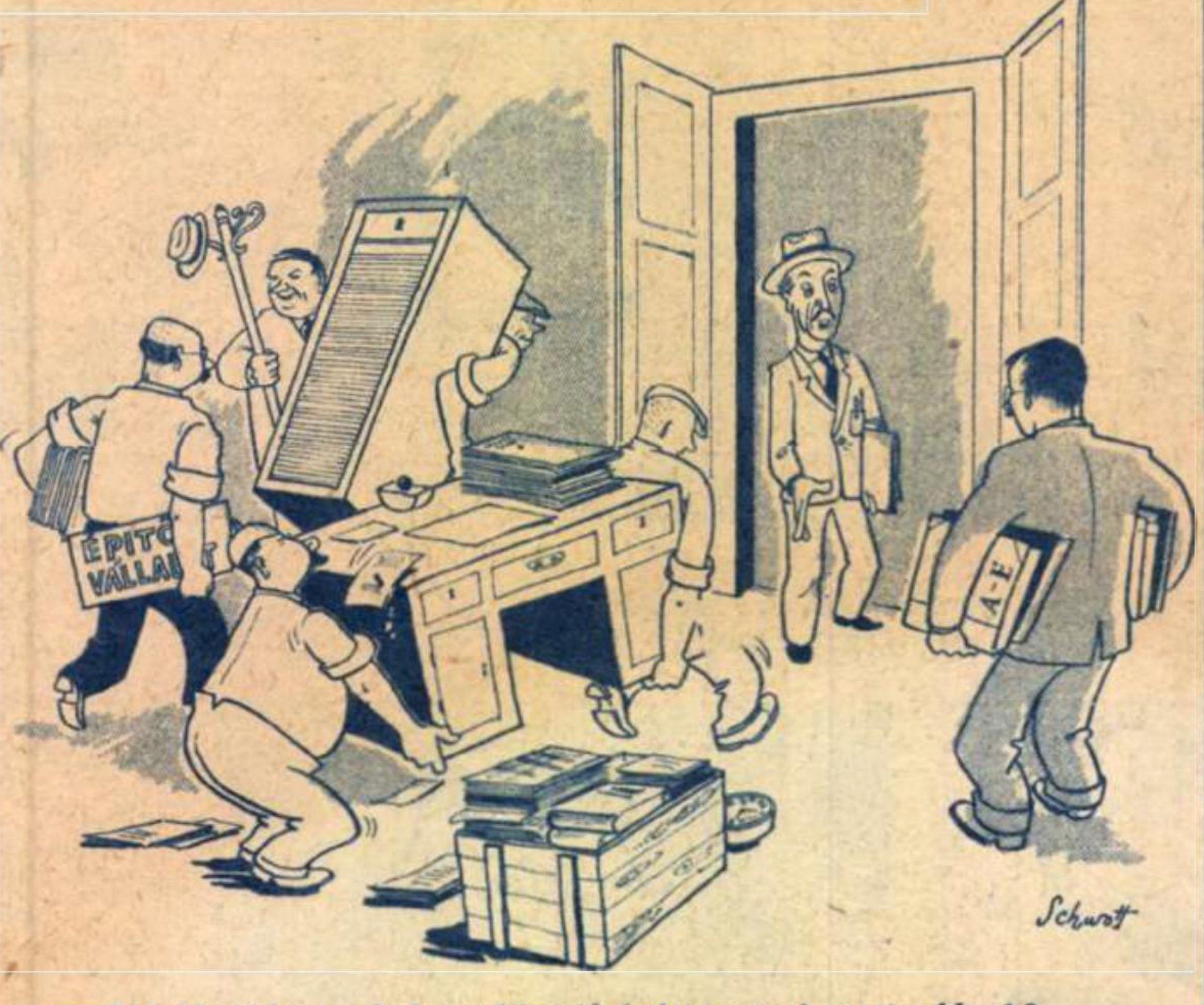
1. Ha a fiolákban lévő gyógyszer már tényleg használhatatlan, semmisitsék meg, az üres üvegeket, tégelyeket pedig küldjék el a MÉH-nek.
2. A szemétlerakodóhelyet, amely egyéb ártalmas dolgokat is tartalmaz, okvetlen kerítsék be.

Mert legyünk egész tárgyilagosak, ez végeredményben mégsem gyerekjáték.

És nem gyerekjáték az sem, hogy ilyen felelőtlenül bánnak az Egyesült Gyógyszergyárban a nép vagyonával és veszélyeztetik gyermekeink egészségét.

BERNATH EDE

Már nem is csodálkoznak!

— Tulajdonképpen hol az állandó helye ennek az irodának?
— Nem tudom, mert még csak második éve vagyok itt alkalmazva!

A Fény-utcai piacról van szó

A Moszkva-tér környékén lakók számára nagy öröm volt a Fény-utcai fedettpiac megnyitása. Örömünk azonban korai volt, mert érthetetlenül már délután hat órakor bezárják a csarnokot. Nagyon sokan — munkából jövet — nem tudunk hat óráig a piachoz érni. Gyakran az orrunk előtt zárják be a csarnokot és így nem vásárolhatunk friss zöldségfélét, gyümölcsöt. Tartsák nyitva legalább hét óráig, hogy a dolgozók munka után is tudjanak vásárolni.

Bicskei Istvánné
és a környék sok más lakója

Miért nincs sakkóra?

A sakkjáték, mint a kultúra és sport egyik ága, számos jellemnevelő tulajdonsággal bír. E tulajdonságok között nem lebecsülendő a türelem sem.

Úgy látszik azonban, a sakk mégsem rejteget annyi nevelőerőt magában, hogy mi, versenyzők továbbra is türelemmel szemlélhessük azt a tűrhetetlen állapotot, amely a sakkórák körül uralkodik.

A Danuvia, MOM és Óragyár világviszonylatban is kitűnő sakkórákat gyártott, de egy idő óta egyik se késziti ezt a fontos cikket.

A sakkórahiány gátolja a versenyszerű sakkozást, a meglévő sakkórák túlzott igénybevétele miatt pedig egyre több lesz az elromlott sakkóra.

Szeptemberben megkezdődik az 1953—54. évi országos bajnokság. Ismét nagy szükség van órára, mert közel kétezer sakkcsapat többezer sakkozója ül a tábla mellé. Most kellene eldönteni, hogy ősszel az Ofotértnél, az óra és Ékszernél, vagy a Sportszernél keressük-e azokat a sakkórákat, amelyeket a Danuviának, a MOM-nak, az Óragyárnak, — vagy mind a három üzemnek kellene elkészitenie.

Pogáts József, Macskássi Előd, Gereben Ernő, a Magyar Népköztársaság sakkmesterei és a Vörös Meteor, a Bp. Vasas, a Szikra, a Bp. Petőfi, a Bp. Lokomotiv, a Bp. Kinizsi, a Honvéd, a Vasas Láng, Bp. Postás, Kistext, Előre, Vasas Izzó, Lendület, Haladás és a Vasas Z. EMÁG sakkosztályai

„MINŐSÉGI" ÁRU

— Ez kérem kiváló minőségi áru!
— De miért tartja az ujját a szájában?
— Amikor belenyúltam a cipőbe, megszúrta egy kiálló szög...

Ne így oktassunk!

Többszáz kisipari szövetkezeti dolgozó panaszát tolmácsolom. 1952 októberében az akkori Vas- és Faipari KISZÖV valóra váltotta régi óhajunkat és az átképzősök számára továbbképző-tanfolyamot inditott. Én esztergályos-tanfolyamot hallgattam. Nem volt könnyű a tanulás, hiszen kemény munka után órákig kellett villamosoznunk és nem egyszer a térdünkön rajzolva tanultunk. De tanultunk!...

A KISZÖV oktatási felelőssel csak a vizsgán találkoztunk. Pedig megérdemeltük volna, hogy néha a tanfolyam ideje alatt is meglátogasson bennünket.

Félévi tanulás után levizsgáztunk. Vártuk a bizonyitványt... Március 3-án közölték velünk, hogy néhány hét múlva megkapjuk. Március végén megtudtuk, hogy a bizonyitvány szövegét még nem állapitották meg: várni kell. Április elején nem volt nyomtatvány, április végén az OKISz késésére hivatkoztak.

Májusban, az ünnepi közgyűlésen közölték, hogy a bizonyitványok már készen vannak, de az OKISz és a KISZÖV között „nézeteltérés" van, mert nem tudják eldönteni, hogy melyik szerv adja át ünnepélyesen a bizonyitványt. Megnyugtattak bennünket, hogy legkésőbb június 20-án kezünkben lesz az okirat.

Elmult június 20, már június vége van, de még mindig nem történt semmi. Attól félünk, hogy a KISZÖV 1954 júniust értett.

Szeretnénk a bizonyitványt, akár ünnepélyesen, akár ünnepély nélkül kézhezkapni. Szeretnénk azt is, ha a március elsején megígért új tanfolyamok megindulásáról is hírt kapnánk.

a Gépszakmai KTSz tagjai
és többszáz gépszakmai
kisipari szövetkezeti dolgozó

Ludas Matyi elintézte

A Ludas Matyi panaszoslevelet közölt arról, hogy a miskolci Tizeshonvéd-utcai lakók háztelepe nincs elkeritve és így a gyerekek testi épsége veszélyben forog, intézkedtem, hogy a Miskolci Ingatlankezelő Vállalat a Tizeshonvédutcai bérházak elkeritése ügyében a szükséges intézkedéseket megtegye.

Miskolc Város VB
Kurucz Etelka VB-titkár

A „Dramaturgellenes a Tanács?" közleménnyel kapcsolatban vizsgálatot inditottunk s megállapitottuk, hogy a III. kerületi anyakönyvvezető hibát követett el, amikor a „dramaturg" megjelölést nem fogadja el és „szinész" foglalkozást irt az anyakönyvbe. De hibás volt Ascher Oszkár is, aki később szinésznek jelentette be magát. A kiigazitást elrendeltük és Ascher Oszkár foglalkozásaként „szinházi fődramaturg"-ot jegyeztettünk be.

Belügyminisztérium
Ménes János főosztályvezető

Egy újszülött kisöcsénknél...

A Vidéki Postaigazgatóság Távközlési osztálya levélben közölte velünk, hogy kisöcsénk született. Természetesen azonnal meglátogattuk a kis Ludas Matyit, „aki" faliújsági minőségben szorított kezet velünk. Ahhoz képest, hogy csak kéthetes, egész jó színben van és igen érdekes dolgokat mesélt el nekünk egynémely bürokratikus jelenségről.

A postás irodai dolgozók legsürgetőbb problémája: a régesrégóta beígért egyenruha. Elhoztuk és leközöltük kisöcsénk mellékelt rajzát, amelyen kérve-kérik a fellegekbe zárkózott „illetékeseket". Reméljük, a „felnött" Ludas Matyiban megjelent rajznak nagyobb hatása lesz.

Ezúton is gratulálunk Ferkel Ferenc és Molnár Ferenc elvtársaknak, akik az öcsköst világra segítették.

Udvariassági verseny

A parányi Falatozó-ban áradozó kedvességgel fogadott a csinos, fiatal kiszolgálónő:

— Jó reggelt kívánok!

Csillogó szemmel üdvözölt, mintha régen látott jóbarát tért volna be reggelizni.

— Tessék ez a remek asztal az ablak mellett. Mi jót hozzak? Kávét? Teát? Lágy tojást?

Ritkán akad vendéglátó háziasszony, aki nagyobb szeretettel kínálja a vendéget. Már javában csodálkoztam, amikor a pult felett hatalmas táblát pillantottam meg:

„UDVARIASSÁGI VERSENYBEN VAGYUNK!"

Megilletődve csatlakoztam a versenyhez és a hajnali borongós hangulattal ellentétben előzékenyen rebegtem:

— Aranyos kartársnő, nagyon szépen kérem, hozzon egy tejes kávét és két zsemlyét... Igazán köszönöm...

Kedves szavakkal közölte, hogy rögtön hozza a reggelit és bájos mosollyal távozott. Megfigyeltem: minden vendéghez volt egy jó szava, minden vendég felé küldött egy baráti pillantást. Ha nem ez a lány nyeri meg az udvariassági versenyt, magam fogok óvást emelni a bizottságnál.

Fájdalom, ilyenkor reggel szűken mérik az ember idejét és egy röpke negyedórai várakozás után fészkelődni kezdett a türelmem. Illedelmesen megszólaltam:

— Drága kartársnő, sietnem kell, tízperces mozgalom... tetszik emlékezni, kávé, zsemlye. Nem haragszik, ugye?

— Ó, dehogy haragszom, — csicseregte vissza, — igazán bocsánatot kérek, máris hozom...

Átszökkent egy új vendéghez, lebilincselő nevetése betöltötte a kis helyiséget. Mintha napsugár libbent volna közénk, májusi verőfény, aki jókedvében benevezett az udvariassági versenyre.

Ilyen kellemes légkörben gyorsan szállnak a félórák. Riadtan kacsintottam a balcsuklómra.

— Drága aranyos kartársnő...

A Falatozó napsugara éppen egy asztalkának támaszkodott és önfeledten társalgott egy jóképű fiatal vendéggel. Kihívhatta udvariassági tornára, mert versenyt sugárzott az arcuk az előzékenységtől.

— A kávé és a zsemlye, — suttogtam, de a halk szavak mögött már-már ott szunnyadt a lázongás szelleme. Sokatígérő pillantást kaptam válaszul; ebben a pillantásban határozottan benne volt a reggeli ígérete.

És valóban tíz perc múlva diadalmasan elém rakott két tojást pohárban.

— Jó étvágyat kívánok! — csilingelte.

Éreztem, hogy kiestem az udvariassági versenyből.

— Kérem, én nem szoktam tojást reggelizni! Kávét kértem!

Ő is kiesett a versenyből.

— Tojást tetszett rendelni, — mondta fagyosan.

Szóváltás keletkezett közöttünk, olyasfajta párbeszéd, amit régimódi parlamenti tudósítók „parázs vitának" szoktak becézni. Az éhség rossz tanácsadó: azt a tanácsot adta, hogy pirongassam meg ezt a helyes leányzót. Ő sem maradt adós... és ekkor... hirtelen... mind a ketten a táblára néztünk. Összenevettünk, mint a cinkosok.

— Bocsánat, — mondtuk egyszerre.

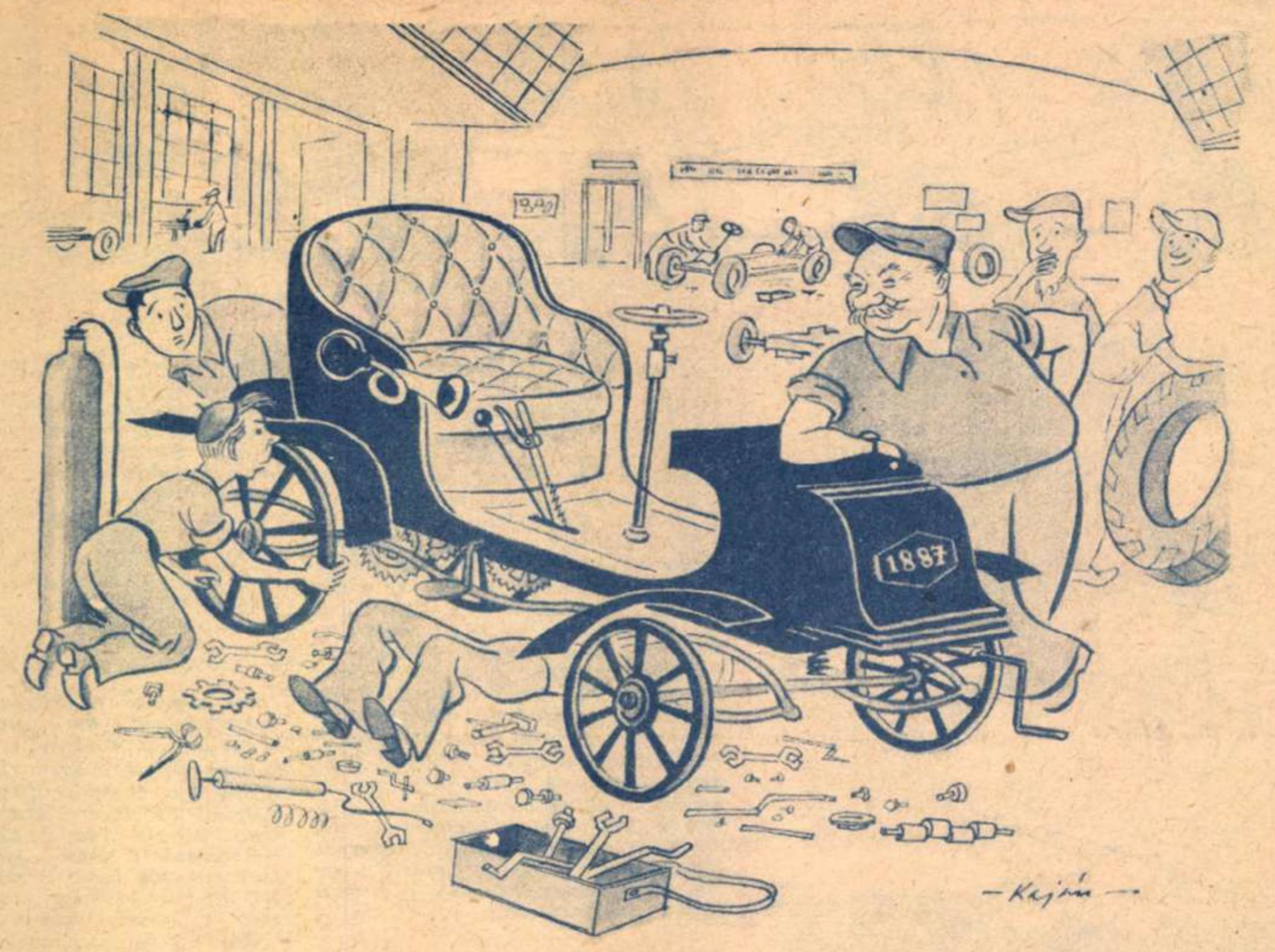
Újból mosolygott a haragtól előbb még lángbaborult csinos arcocska.

— Ugye nem haragszik rám? — kérdezte.

— Eszem ágában sincs, — feleltem, — Mindennek a tábla az oka. Ki kell bővíteni: udvariassági és kiszolgálási versenyben vagyunk.

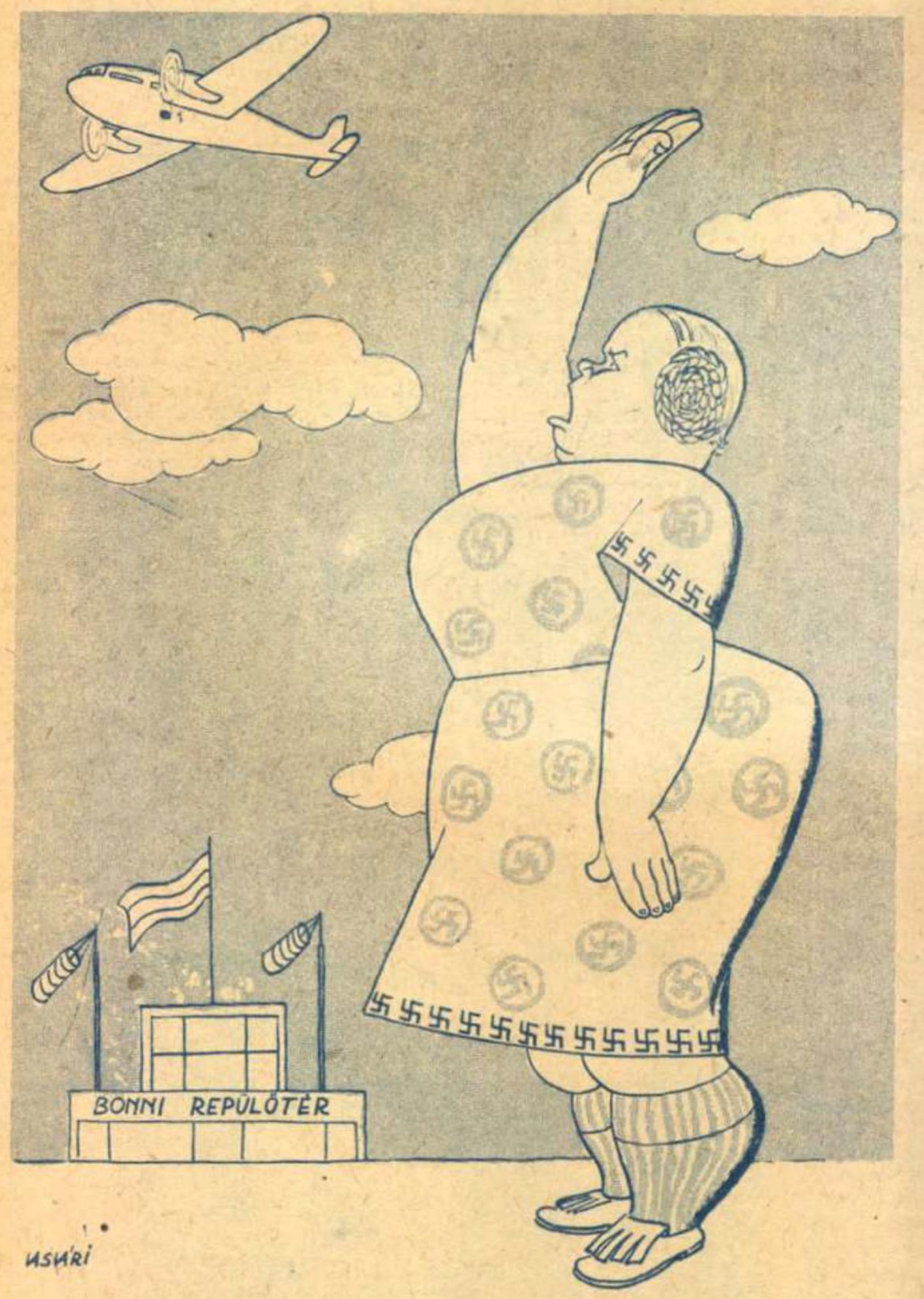
(stella)

Vannak művezetők, akik elavult gépeken oktatják az ipari tanulókat

— No öcskösök, ha ez már megy, akkor kaptok szerelni egy pompás léghajót!

Náci tiszti-küldöttség utazott Nyugatnémetországból Washingtonba

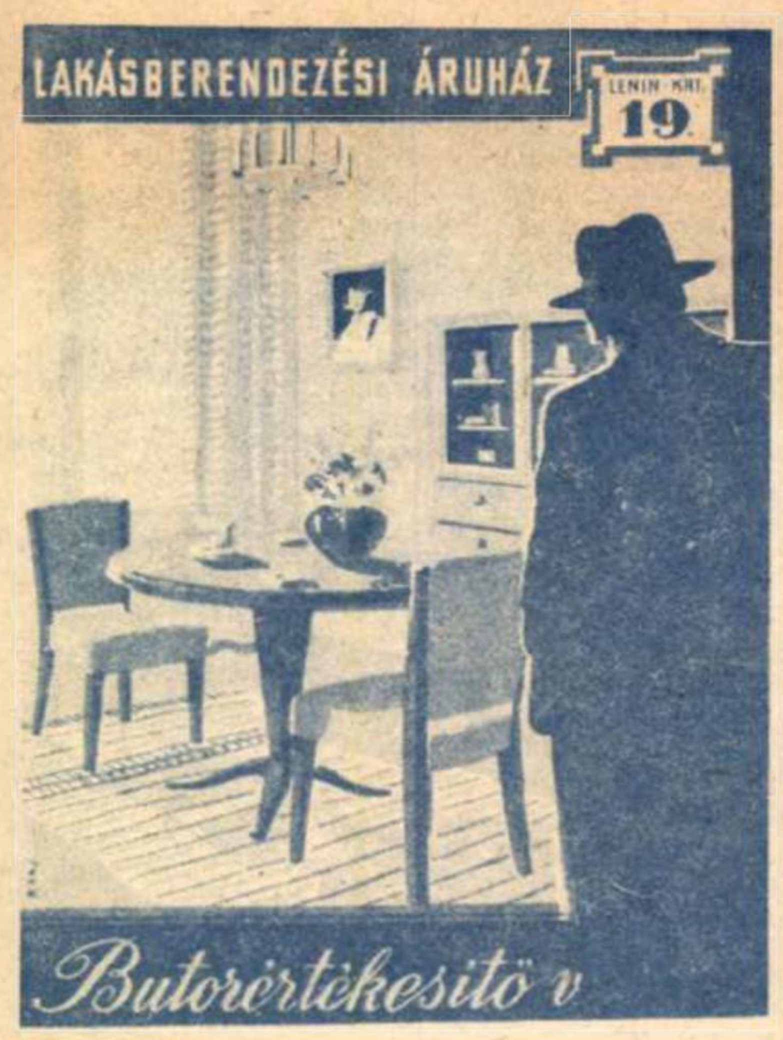
— Közös német-amerikai határt!

Nyugatberlini dorgatorium

— Uraim tartsák magukat a kiadott parancsokhoz! Legutóbb például nem tartották be a „váratlan" zavargások pontos menetrendjét!

KI A TETTES?

„Mr. Trubbins, a mesterdetektiv éles tekintetét körülhordozta a szobán. Minden a barátságos, meghitt otthon képét mutatta: a kárpitozott székek, a rendbentartott szekrény, a virág a vázában. Sehol semmi vérfolt, sehol semmi rendetlenség. És mégis... odakinn, a fürdőszoba hideg kövén, a kád és a fürdőkályha közé gyömöszölve ott fekszik a hulla.

A mesterdetektiv mégegyszer körülhordozta fürkésző pillantását a szobán. „Merre távozhatott a gyilkos?" — kérdezte magában és szívott egyet kurtaszárú pipájából..."

Ezek jutottak eszünkbe, amikor messziről megpillantottuk a villamosban ezt a rajzot. Csak amikor közelebb hajoltunk, akkor láttuk, hogy ez a Bútorértékesítő Vállalat plakátja, amellyel kedvet akarnak csinálni a bútorvásárláshoz.

Washingtoni vicc

Az amerikai Newsweek június 22-i számában közli az alábbi apró, de végtelenül jellemző hírecskét:

Washingtonban az alábbi viccnek van mostanában a legnagyobb sikere. Egy tapsifüles nyúl lélekzetszakadva menekül a fák között. Ide-oda ugrik, lapulbujkál, újra neki iramodik. Találkozik vele egy mókus és megkérdezi: „Mi bajod, nyúl koma, ki elől futsz?"

— Ó jaj — feleli a nyúl én bizony MacCarthy elől menekülök, mert azt hallottam, hogy a szenátor most újabban már a kengurukra is kiterjesztette amerika-ellenes vizsgálatait...

— De hiszen te nem vagy kenguru! – mondta a mókus, mire a nyuszi csak legyint:

— Persze, hogy nem, de hogyan igazoljam ezt, ha McCarthy majd rám fogja?

Szólt és nagy ugrásokkal tovább menekült...

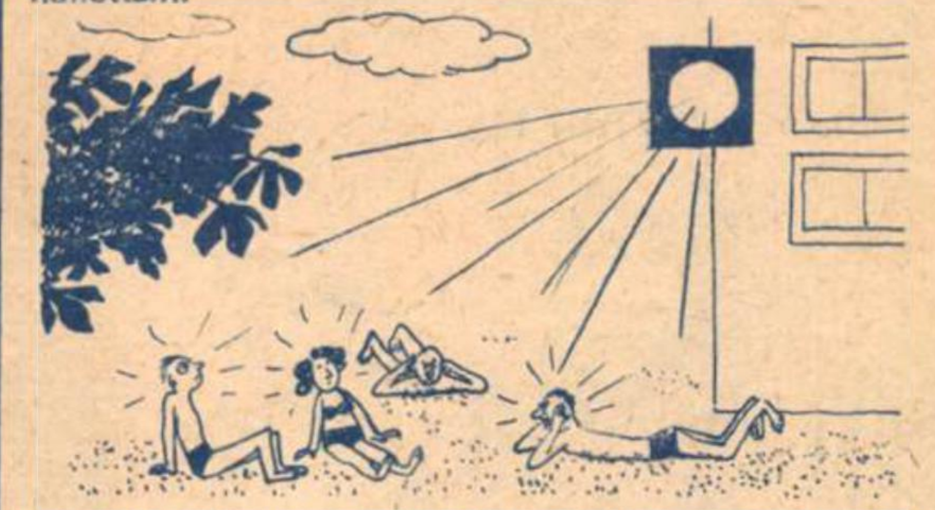
Nem megyek a fodrászhoz!

Ezúton közlöm a Palatinus-strandfürdő vezetőségével, hogy nem megyek a strand-fodrászához. Mindjárt meg is indokolom szilárd elhatározásomat. Azért nem megyek a strandon dolgozó fodrászkülönítményhez, mert megafonnal akarnak odaüldözni.

Bevallom, amikor kimentem a strandra, arra gondoltam, hogy a fürdés és pihenés örömei mellé még egy öröm-műsorszámot iktatok be: a hajvágást. Hajam ugyanis már nagyon hosszú volt. Ezért előre örvendeztem annak, milyen fiatalos lesz a külsőm hajvágás után.

Amikor azonban tizedszer hallottam, hogy milyen helyesen teszem, ha odamegyek, dühös lettem és megfogadtam, hogy jusztse megyek a fodrászhoz. Én lubickolni és pihenni szerettem volna. A lubickolás még ment valahogy, bár a vízben is bosszantott, hogy a bömbölő megafon egyszer Kovács Ildikót, rögtön utána Ferenczi Zalánt kérte az értékőrzőhöz, pár perccel később pedig Jenő Piroskát hajszolta az újságpavilonhoz.

Az se számított pihenésnek, amikor a fűre heveredve azt hallottam, hogy senkise cipelje csomagját a strandra, hanem hagyja a bejáratnál. Sőt még Kazal László slágere sem hatott pihentetően. Egyrészt azért, mert Ferenczi Zalán, Jenő Piroska, a fodrász és a csomagőrző után öt percnyi kegyelemre vágyott a dobhártyám, másrészt pedig ezt a Kazal-számot az utolsó három év alatt már sokszázszor hallottam.

Kazal után sem volt kegyelem! A megafonosnő, úgy látszik, munkaversenyben volt önmagával, mert hangszálai teljes megfeszitésével közölte, hogy Tiborkát keresi nagymamája a bejáratnál. Tiborka után Évike következett. Pontosabban Samucsek Évike. Nincs tévedés, többször is bemondták Samucseket.

És ez így ment estig. Hiába kérdezett tőlem valamit régi barátom, Frucsák Ede, a megafon miatt egy szavát sem hallottam.

Amikor hangos „Szervusz Czibulka" kiáltással elbúcsúzott tőlem, valamit még igyekezett közölni velem, de a megafon ismét lekonkurrálta. Én kicsit zavarban voltam és bólintottam. Elment és én csodálatos tíz percet éltem át.

A megafon néma maradt. A Palatinus törzsvendégei csodálkozva vették tudomásul ezt a ritka jelenséget. Ilyen még nem volt: tíz perc csend Samucsek Évike, fodrász és értékőrző nélkül! Csodálatos volt! De tíz perc hamar elmúlik. Egyszerre csak ismét vésztjósló recsegés hallatszott. Ez a bemondás előjele. Mint a mennydörgés előtt a villámlás. És már bömbölt is a megafon:

„Frucsák Ede várja Czibulka Jánost a kijáratnál!"

Tehát Frucsák azt kérdezte távozása előtt, hogy akarok-e vele a városba menni. A megafon megismételte, hogy Frucsák vár a kijáratnál és én elindultam. Miközben átléptem az egyik füvön pihenő társaságon, hallottam, amint egy dühös férfi odaszólt a másiknak:

— A fene egye meg azt a Czibulkát! Egy perc nyugta sincs az embernek.

PALÁSTI LÁSZLÓ

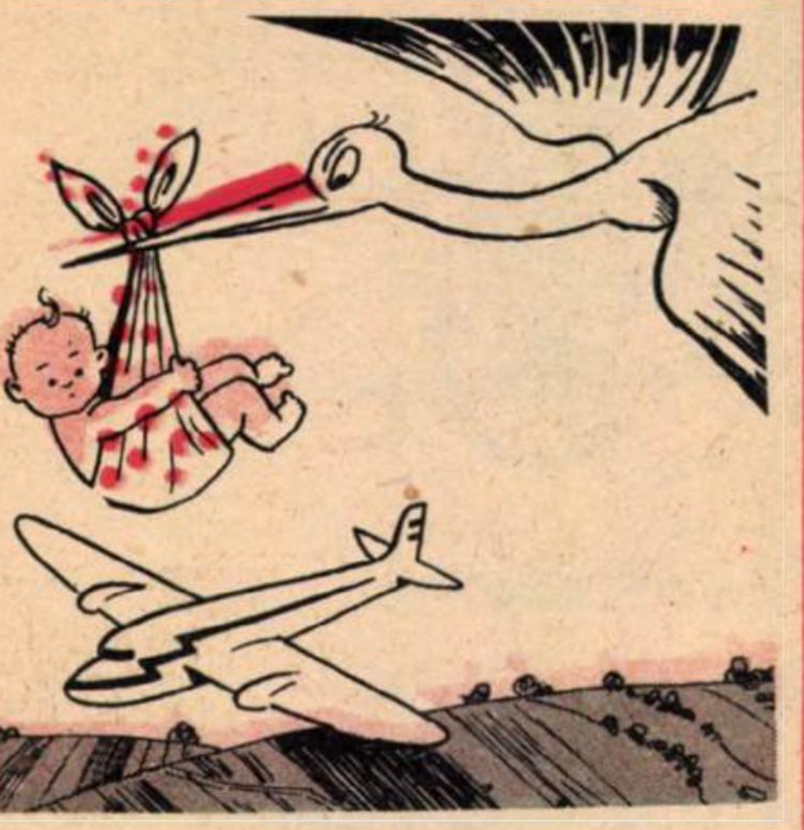
Ludas Matyi a levegőben

MASZOVLET GÉPPEL BUDAPESTTŐL–SZEGEDIG ÉS VISSZA

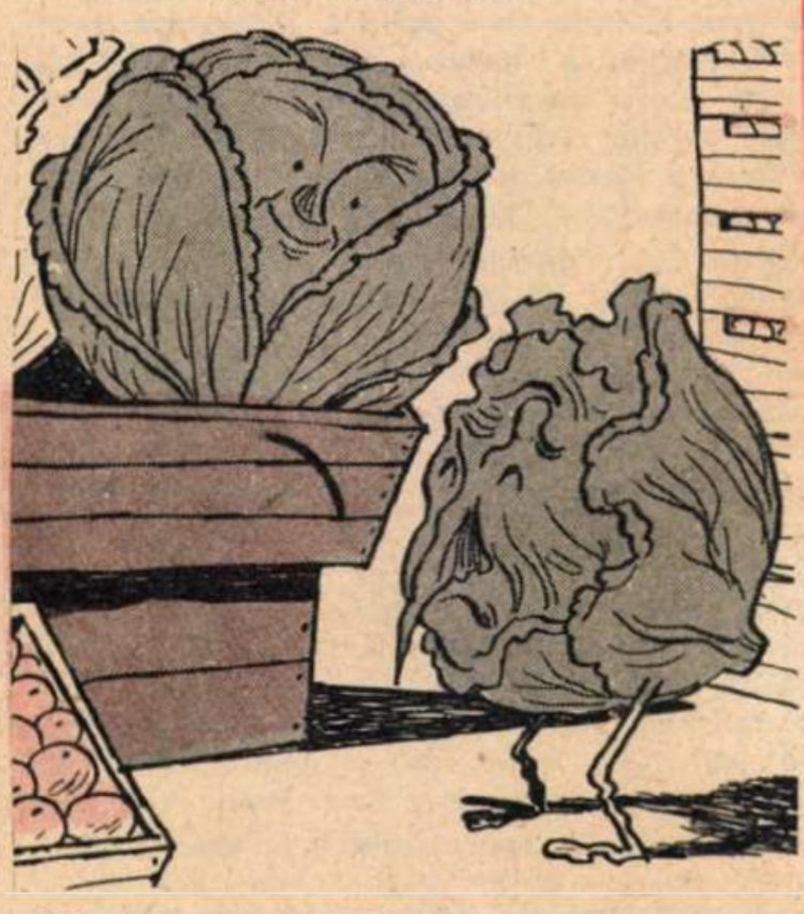
A NAGY PILLANAT: A GÉP ELHAGYJA A FÖLDET

A NAGY KERESLETRE VALÓ TEKINTETTEL, REPÜLŐGÉPEN SZÁLLÍTJÁK A SZEGEDI GYEREKKOCSI-GYÁRBÓL A KOCSIKAT BUDAPESTRE

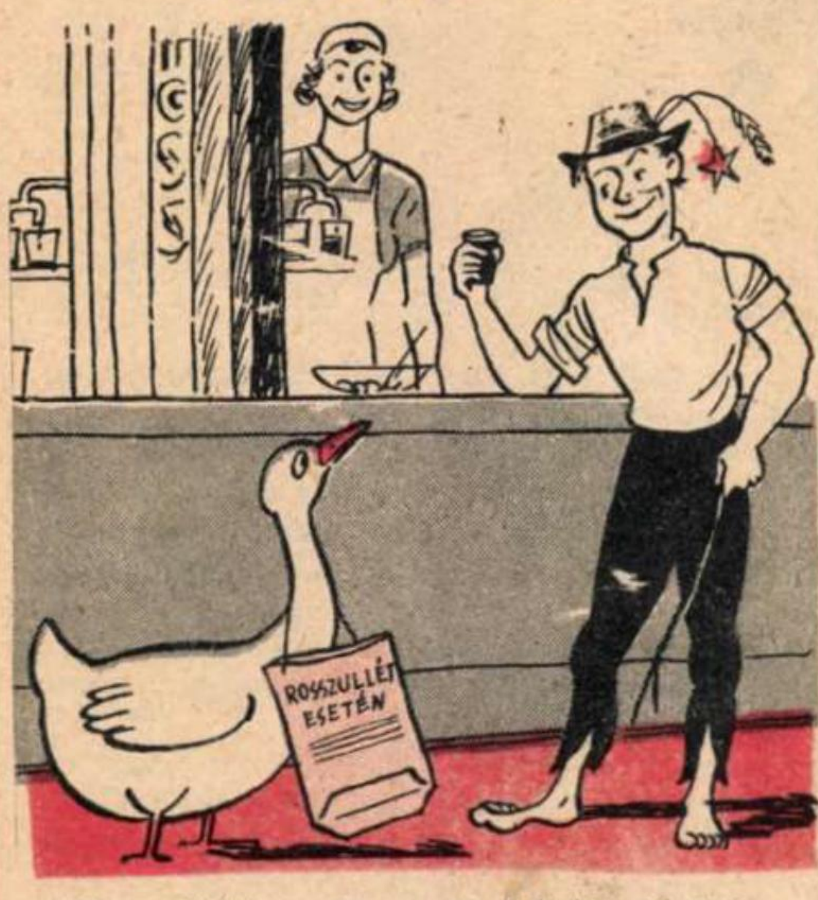
Gólya: Hű, rá kell kapcsolnom, ezek előbb lesznek Pesten, mint én a gyerekkel!

IRIGY KÁPOSZTA

Két káposzta beszélget:
— Mért vagy ilyen hervadt komám?
— Könnyű neked, téged repülőn küldött a Mezőker Szegedről, engem meg szekéren hozott a gazdám Soroksárról...

KÉT FEKETE KÖZÖTT

Liba: Mért iszol annyi feketét Matyi, hiszen egy órával ezelőtt ittál egyet?
Matyi: Ugyan kérlek, az még Pesten volt, ezt pedig Szegeden iszom!

Attól a perctől kezdve, hogy beléptél a Maszovlet Vörösmarty-tér 5. alatti irodájába, megszűntek földi gondjaid. Barátságosan mosolygó egyenruhás fiatalemberek vettek pártfogásukba. Szép szál férfiak, nők. (Nem mellékes a lélektani hatás szempontjából!) Mosolyogva elszedik a jegyedet, nyájasan elkérik a poggyászodat és ha elérkezik az idő, barátságos mosollyal tessékelnek az autóbusz felé. Semmivel sem kell törődnöd, érzed, hogy veled baj nem történhetik. Nem késhetsz le, nem ülhetsz rossz vonatra, utazási lázad alábbhagy, kis szorongásod megszűnik. A ferihegyi repülőtér hatalmas csarnokában a Csinom Palkó dallamai és újabb, halk mosolyok fogadnak. Mindenki tud rólad, mint régi ismerőst kezelnek. Titkos gondolatodat is ellesik, ki nem mondott kérdésedre is felelnek. Pedig nem is téged ismernek személy szerint. Ők az „utast" ismerik. Mert ezer méter magasban mindenki utassá változik.

45 PERC A LEVEGŐBEN

Elrúgjuk magunktól az édes anyaföldet. Repülünk. Körülnézek az utasok között, megkérdek néhányat: vajjon miféle emberek, milyen céllal száguldanak az űrben velem együtt. Dr. Bodonhelyi József teológiai professzor Debrecenbe repül, ahol a teológiai akadémia közgyűlése tiszteletbeli doktorrá avatja J. L. Hromadka professzort, a prágai hittudományi fakultás dékánját, a Béke Világtanács tagját. A másik utas, akivel beszélek Szremác Miklós, műszaki rajzoló. Orosházára repül, egy építkezés ellenőrzésére. Mellisch Győző, a debreceni tervhivatal főmérnöke egy nagyszabású lakásépítkezés ügyében járt Budapesten. A negyedik utas, akit csupán a statisztika kedvéért találomra megszólítok, rendkívül fiatal és rendkívül csinos leány. Boldogan mosolyog maga elé, valami romantikusat érzek a lényében. Talán szerelmes menyasszony, aki most repül a vőlegényéhez. Úgy képzelem a dolgot, hogy a vőlegénye már nem bírta nélküle és táviratozott: „Azonnal jöjj, Ferid." Mire ő rögtön válaszolt: „Repülök, Ilonkád." Amikor megmondom ezt a gyanúmat, nagyot nevet. „Nem egészen így van", — mondja. „A szegedi klinika orvosa vagyok, egy konferencián voltam Pesten és most repülök haza..." Úgylátszik, mindenkinek tiszteletreméltó, határozott célja van a földön. Csak rajzoló kollegám és én repültünk fel azért, hogy a levegőben legyünk.

PANASZKÖNYV

A szegedi repülőállomáson a panaszkönyvet lapozgatjuk. Inkább dicsérő könyvnek lehet nevezni. Íme, néhány beírás:

„Ezután üdülésemet csak olyan helyen fogom tölteni, ahol repülőjárat van. Breznák András."

„Köszönjük Pártunknak, hogy repülőgépen Budapestről Szegedre jöhettünk. Ejtőernyős katona leszek, a repüléstől mai naptól nem félek... Kupecz Tivadar, úttörő."

S végül, a legkedvesebb beírás, amelyet felszállás előtt egy tanyai fiatalember írhatott, akit nem lehet könnyen a lábáról levenni. Ez így hangzik:

„Tán jó lössz. Böröcz Mihály."

TORTA, VIRÁG ÉS NAGYBŐGŐ

Árut is szállít a repülő, amit nem sokan tudnak. Öntvényeket Pestre a szegedi öntödéből, Nagykanizsáról üvegárut (törésmentesen!), textiliát (aminél a csomagolást meg lehet spórolni), epret, barackot, kelkáposztát, gombát, cukrászsüteményt, hegedűt és nagybőgőt. Gyerekkocsit. Ha egy szerelmes vőlegény reggel 6,25-kor leszakít a kertben egy csokor virágot Békéscsabán, menyasszonya Budapesten 8,25-kor már beletemetheti boldogan piruló orcáját.

Szegeden meglátogattuk a Mezőkert. Tiszta, hűvös raktárak, jószagú friss zöldek. Sürgés-forgás, telefoncsengés; lázas buzgalom. A zöldfélék nagyrészét innen repülőn szállítják az ország minden tájára. A vezető elvtárs kedvesen kínál friss, érett őszibarackkal, amelynek déltájt már Pesten kell lennie. Gyorsan megeszünk kettőt, mielőtt elrepülne.

OLCSÓ, GYORS ÉS NEM RÁZ

Ezt többször is olvashattuk a „panaszkönyvben". Nem túlzás, megfelel a valóságnak. Újabban a nagy vidéki városok között is élénk forgalmat bonyolít le a Maszovlet. (Ezt sem sokan tudják.) Szegedről-Békéscsabára, Csabáról Pécsre, Pécsről Nagykanizsára, Debrecenből Csabára, Győrből Szombathelyre stb. lehet utazni repülővel. Néhány adat, amely minden szónál szebben beszél: Szeged—Pécs sebesvonaton 9 óra, autóbuszon 6 óra, repülőn 45 perc. Az autóbuszköltség 98 Ft, a repülőé 90 Ft. „A magyar nép konzervatív", zúgták egykor széltibehosszába. Viszont a szegedi irodán szemünk láttára vettek repülőjegyet Fehér Péter és Nagy Ádám, a Szegedi Kenderfonó üzemfenntartó lakatosai. Egy 82 esztendős parasztnéni pedig, amint mesélték, előző nap mankóra támaszkodva bicegett be az irodába, hogy ő már nagyon öreg, mondta, nem akar meghalni addig, míg nem repült...

„ÖRÖKÖS VÁNDORZÁSZLÓ"

A szegedi iroda vezetője (már nem is mondom, hogy szintén mosolygós, szépszál ember) büszkén mutatja a vándorzászlót, amely két esztendeje az övék. Két éve minden részletében túlteljesítik a tervet. „Örökös vándorzászló" — mondja, de nem pihen babérain, mert máris ugrik az ablakhoz, hogy nyájas mosolyával felderítse az utasokat. Tőle hallottuk ezt a kedves történetkét:

Egy délután öreg parasztnénike jön be az irodába. Kér egy menetrendet, aztán kérdezősködik. Ez a gép mikor indul, az mikor érkezik. Ez mibe kerül, az mibe kerül. Már tíz perce csevegnek, amikor az irodavezető végre megkérdi, hogy tulajdonképpen hová akar utazni. A nénike ravaszkás mosollyal feleli:

— Sehová lelkem... Csak hallottam, hogy itt olyan szépen beszélnek a népekkel... Jól esik az az embernek...

HAZAFELÉ

Az utunk vissza éppen olyan szép és zavartalan volt, mint az odarepülés. Avval a különbséggel, hogy ezt az utat négy perccel rövidebb idő alatt, 41 perc alatt tettük meg. Ezúttal nem az utasokkal foglalkoztunk, a tájat néztük inkább. Furcsa a világ így ezer méter magasságból... Minden olyan szabályos... Zöldelő és sárgálló négyszögek, apró házikók között nyílegyenes utak. Karcsú templomtornyok és gyárkémények merednek ki a házak tömegéből. Apró, sárga bolyhok mértani sora: a learatott termés keresztjei... Az utak vékony pántlikái tervszerűen bogozódnak és futnak szerteszét. Az egyik pántlikán egy tűhegynyi pont mozog... Nini, egy ember. Ez csinálta volna, mindezt? Szinte hihetetlen, de így van. A tűhegynyi pont, az ember, ásóval, kalapáccsal, körzővel és vonalzóval birtokba vette a földet.

Földet értünk. „Enyém vagy..." mondja ilyenkor a pilóta. Kiszállunk és két sor mosoly között megyünk újból az autóbusz felé...

Most, hogy végére értem a beszámolómnak, elolvastam, amit eddig írtam. Borzalmas! Csupa lelkesedés. Hol marad a kritika? Mit csináljak? Egész úton nem találtam kritizálni valót. Jó lött.

GÁDOR BÉLA

PÁRBESZÉD A MEZŐN

— Jani bácsi hány óra?
— Háromnegyedhét!
— Aztán nem késik az órája?
— Az lehet, hogy az órám késik, de a Maszovlet-gép az nem.

TENYÉSZKOCÁKAT SZÁLLÍTOTTAK A NÉMET DEMOKRATIKUS KÖZTÁRSASÁGBÓL BUDAPESTRE. EGY KOCA ÚTKÖZBEN MEGELLETT

Koca: Köszönöm, már nincs szükségem orvosra, megszültem őket röptében.

A SZEGEDI ÁLLOMÁSON NINCS KIÍRVA A VÁROS NEVE

— Be lehet már szállni az autóbuszba?
— Lőhet.
— Szent isten, hiszen akkor én Szegeden vagyok, nem Békéscsabán.

A MASZOVLET ATYAI GONDOSKODÁSSAL SZINTE KÉZRŐL KÉZRE ADJA AZ UTASOKAT

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda 0. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850.** — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.